

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra DET LYKKELIGE SKIBBRUD

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 3-7: Komедier", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 3-7: Komедier*, udg. af F. J. Billeskov Jansen , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 70. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holb06val-shoot-idm140013643417664/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 3-7: Komедier

ACTUS II

SCEN. 1.

HENRICH *kommer ind paa Hovedet, seer sig tilbage.*

Gid I faae en Ulykke! I maatte holde jer til min Herre, og lade en stakkels uskyldig Tiener være u-skaaren, som kand hverken læse eller skrive. Jeg gaaer paa Gaden i mit lovlige Ærende, saa møder mig en Advocat, hvilken kneppede mig paa Næsen, og sagde: Vær saa god at hilse din Herre, og siig ham, at det er en liden Erkiendelse for de Vers han gjorde forgangen Uge. Jeg løb som Fanden var i Hælene paa mig, ey holdende det raadeligt at indvikle mig i Disput derover, thi vil man trætte med de Karle, kommer man til at betale Processens Omkostning oven i Kiøbet. Jeg kunde af Alteration ikke føle Smerten i Førstningen, men da jeg kom i en anden Gade, begyndte min Næse at værke som der var lys Lue i den. Da sagde jeg: Gid du faaer en Ulykke! du maatte kneppe dine egne Folk, og lade en fremmed Mands Tieneres Næse være med Fred. Jeg var neppe kommen i en anden Gade, førend jeg faaer 2 Jeans de Francker paa Halsen, hvilke forfuldte mig med nøgne Kaarder; men som de løbe efter Tacten paa de store Steene, for ikke at bestænke deres sviklede Strømper, og jeg løb udi Skarnet allevegne, hvor jeg fandt Gienvey, kunde de ikke naae mig. Jeg blev saa elendig baade af Alteration og den stærke Løben, at jeg maatte ind til en Barbeer for at lade mig Aarelade; men han, i Steden for at aabne Aaren med en Lancette, gav mig et Ørefigen, og sagde: Hils din Herre, og siig, at det er et liden Nachspil, som han kand bruge til den Barbeer-Comædie, som blev spillet i gaar, efterdi Comædien i

ACTUS II. SCENÆ 1-2.

sig selv er noget kort. Jeg var glad ved, at samme Nachspil bestod kun af een Act, og at han ikke vilde fuldfore de andre Acter paa min Næse og Øren, og gik hen i et Bislag; men til min Ulykke boede i samme Huus en Skiærsliber, hvilken lod som han havde Medlidenhed med mig, tog mig ind i sin Stue, og sagde, at han havde en skion Salve at smørre paa Saaret; men i Steden for Salven, saae jeg han hentede sin Krabask. Jeg var derfor ikke seen paa Beenene, løb bort forfuldt af alle Skiærsliber-Drengene indtil dette Sted. Ach havde jeg fat paa min Herre, medens Blodet kaager endnu i mig! Jeg skulde sige ham eengang for alle, at hvis han ikke lader sin Skrive-Syge, komme vi til at gaae paa Gaden med Escorte herefter. Jeg seer mig allevegne om, thi som jeg i Dag har geraadet udi 4re Ulykker, og en Tragœdie skal bestaae i 5 Acter, saa er jeg ogsaa bange for den sidste. Men er det ikke Mag. Rosiflengs Tiener? Den Karl har bedre Tieneste end jeg. Jeg tiener hos en ærlig Mand, der siger Folk Sanden, hvilken Dyd er i disse sidste Verdens Tider ikke meget i Moden, og renderer ikke andet end Had, Avind, Foragt, Næse-Styver, Ørefigen. Han derimod tiener hos en Fuchsschwantzer, som har alle til Venner.

SCEN. 2.

Gottfried med en stor Bylt paa Ryggen, hvormed han sætter sig ned. Henrich sætter sig ved den anden Side.

GOTTFRIED. Her kommer en stor hob Penge at springe i disse Dage, som min Herre har skrabet sammen med at gjøre Vers; thi han har faaet Amour i Hovedet, han vil giftes. Jeg skal hen til en Boghandler med disse u-saalte Vers, som han har gjort forgangen Maaned. Folk kand ikke begribe hvordan han kand gjøre saa mange Vers udi saa kort Tid. Men de Vers, som vi har gjort i fior, kaager vi op igien i Aar, hvilket er œconomisk nok, thi ellers maatte den poetiske Geyst faae en